

Nr 245.

Av herr **Nylander**, om restitution till Trälleborgs Gummifabriks Aktiebolag av andel av viss automobilgummiringsskatt.

Jämlikt stadgande i 1 § av gällande förordning om särskild skatt å automobilringar må det ankomma på Kungl. Maj:ts prövning, huruvida beträffande automobilgummiring av visst slag vid ringen fastsittande järnskena må avräknas vid fastställandet av den vikt, för vilken skatt skall erläggas. Med stöd av nämnda stadgande medgav Kungl. Maj:t genom resolution den 26 juli 1923, att beträffande vissa hit till riket importerade automobilgummiringar av märket Dunlop den vid varje ring fastsittande järnskenan finge på vissa villkor avräknas vid fastställandet av ringens skattepliktiga vikt.

Det slag av automobilgummiringar, som avsåges i nämnda resolution, utgjordes av massiva lastvagnsringar med inpressade järnskenor. Vikten av en medelstor sådan ring uppgår till 47,8 kilogram medan järnskenan har en genomsnittsvikt av 25,4 kilogram. På grund av den medgivna skattefriheten för järnskenorna minskades alltså skatten, som vid denna tid utgjorde 1 krona 50 öre per kilogram, med 38 kronor 10 öre för varje importerad ring, vilket belopp utgjorde cirka 18 procent av ringens försäljningsvärde.

Emellertid tillverkades dylika ringar i betydande omfattning av en svensk fabrik, nämligen Trälleborgs gummifabriksaktiebolag. Av förklarliga skäl ansåg sig bolaget böra hos Kungl. Maj:t hemställa om motsvarande skattelindring även för dessa svenska ringar. Denna hemställan blev dock genom Kungl. Maj:ts beslut den 31 december 1923 avslagen med hänsyn till dämera vunnna erfarenhet om olika slags automobilgummiringars vägslitande egenskaper. Samtidigt därmed återkallades det medgivande, som genom förut nämnda resolution lämnats beträffande utländska ringar av märket Dunlop.

Av det ovan sagda framgår, att här ifrågakommande utländska ringar under tiden den 26 juli—31 december 1923 åtnjöt skattefrihet vad beträffar de ingående järnskenorna, men att under samma tid någon dylik förman icke kommit motsvarande svenska ringar till del. Med anledning härav fann sig bolaget nu böra hos Kungl. Maj:t anhålla om restitution av 21,747 kronor, motsvarande den del av utav bolaget för under sagda tidsperiod levererade automobilgummiringar erlagd skatt, som belöpte å vid ringarna fastsittande järnskena. I avgivet yttrande över ansökningsanförde länsstyrelsen i Malmöhus län bland annat, att den ansåge orimligt,

att det inhemska fabrikatet skulle beläggas med högre skatt än det importerade. Emellertid fann Kungl. Maj:t genom beslut den 6 november 1925 ansökningen icke föranleda någon Kungl. Maj:ts vidare åtgärd.

Då det uppenbarligen varit lagstiftarens mening att svenska och utländska automobilgummiringar skola vara likställda i beskattningsavseende, men då i föreliggande fall de svenska ringarna på grund av omständigheter, över vilka tillverkaren icke kunnat råda, kommit att bliva hårdare beskattade än de utländska, synes det med rättvisa och billighet överensstämmande, att tillverkaren genom statsverkets försorg hålles skadeslös för denna merbeskattning.

På grund av vad ovan anförts får jag hemställa,

att riksdagen ville besluta, att till Trälleborgs gum-
mifabriksaktiebolag måtte restitueras ett belopp av
21,747 kronor, motsvarande den del av utav bolaget
för under tiden den 26 juli—31 december 1923 leve-
rerade massiva automobilgummiringar erlagd auto-
mobilgummiringsskatt, som belöper å vid ringarna
fastsittande järnskena.

Alla för prövningen av ärendet erforderliga handlingar komma att överlämnas till vederbörande utskott.

Stockholm den 21 januari 1931.

Erik Nylander.